

AL MUSEU D'ART pàg 3
Una mostra repassa l'època que Cerdanyola era un lloc d'estiueig de les elits

BÀSQUET pàg 18
Anna Iglesias: "Tot el que he guanyat ha estat amb el CBF Cerdanyola"

líniavallès ^{10 anys}

cerdanyola · barberà · ripollet Març 2023 · Núm. 113 · liniavalles.cat

Ripollet és la ciutat catalana més gran sense estació de tren

Tot i ser una demanda històrica, l'Ajuntament té assumit que en els pròxims anys la situació no canviarà pàg 16

Foto: Ajuntament de Barberà

Referent cultural

El Teatre Municipal Cooperativa de Barberà fa 15 anys pàg 14

CERDANYOLA pàg 10
L'històric Bar Hockey abaixa la persiana després de 35 anys

A FONTS pàgs 12 i 13
Edificis decadents: un mal estructural a la metròpoli

PAS ENDAVANT pàg 10
Aprovat el pla nacional per erradicar l'amiant

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

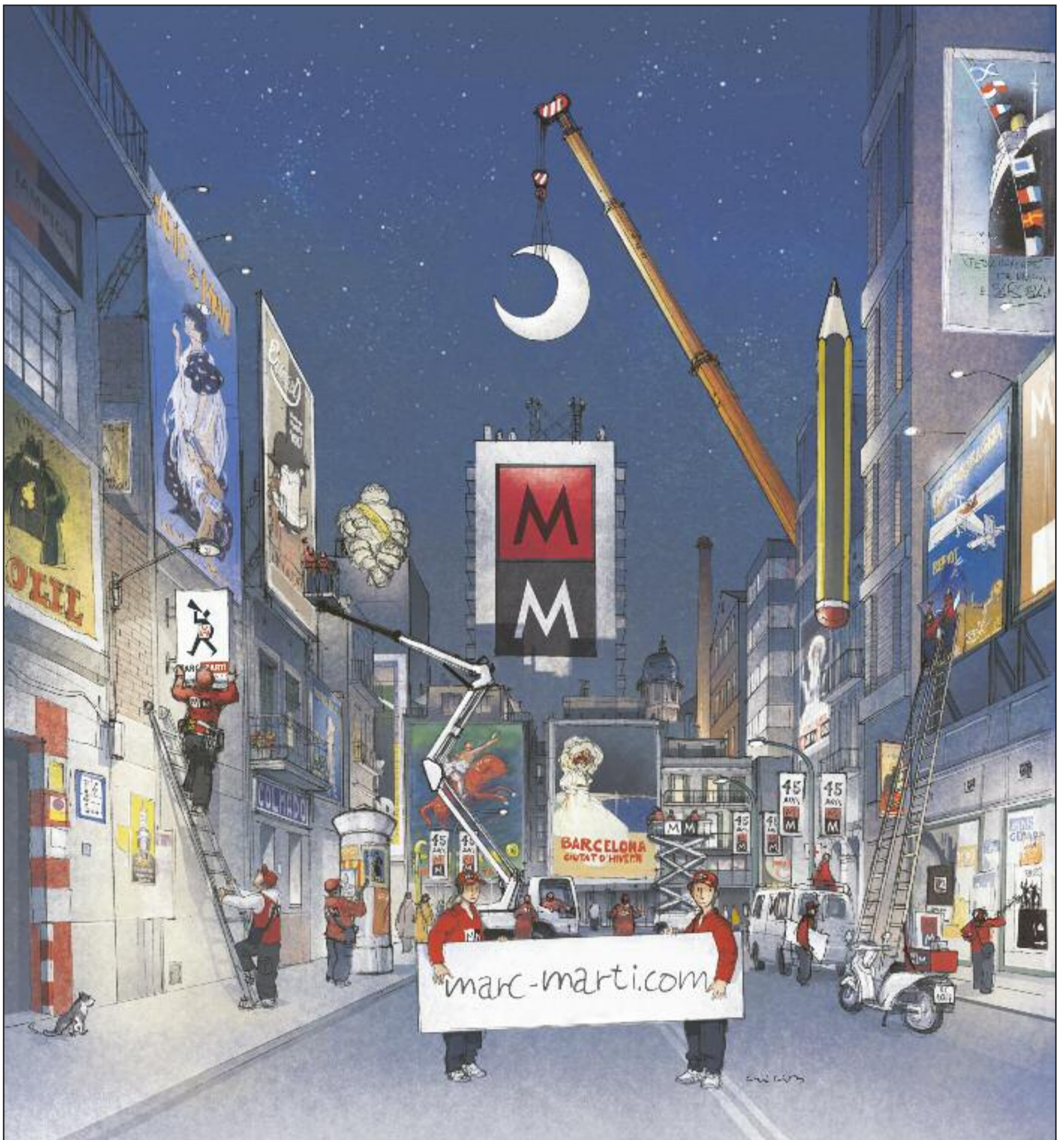
CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Imatge antiga de la ciutat jardí de Cordelles, a Cerdanyola. Foto: Ajuntament

La ciutat d'estiueig de les elits

» Cerdanyola, els anys vint i trenta del segle passat, va ser un pol d'atracció d'estiuejants benestants
 » Una exposició al Museu d'Art de Cerdanyola mostra com es va viure aquella època a la ciutat

Olga García
CERDANYOLA

Quan pensem en les vacances d'estiu, a tothom li venen al cap platges plenes de gent on no hi ha ni un lloc per posar la tovallola i llargs viatges en avió per passar unes setmanes ben lluny, a escenaris paradisiacs. Però fa un segle, el fenomen de l'estiueig no tenia res a veure amb ara. I és que entre els anys 1850 i el 1950, s'estilava l'estiueig de proximitat i, per tant, tant la burgesia com l'aristocràcia que es podia permetre marxar uns dies de vacances ho feien en un radi no superior als 50 quilòmetres de Barcelona.

Això, precisament, és el que mostra l'exposició itinerant de la Diputació de Barcelona, 'Estiueig

de Proximitat', que aterrava al Museu d'Art de Cerdanyola el 10 de març i que es podrà veure fins al 28 de maig. Una proposta que explica, a través de diverses fotografies, com s'estiuejava aleshores a Catalunya i que compta amb una mostra específica de l'estiueig a Cerdanyola. "Es descriu qui eren els estiuejants, com es desplaçaven, on vivien, què buscaven i com socialitzaven, amb l'objectiu d'aconseguir una reflexió sobre el present i el futur del fenomen de l'estiueig, del qual encara en són testimoni les torres, els jardins, les fonts, els balnearis, els casinos i els antics hotels", detallen des de la Diputació.

EL CAS DE CERDANYOLA

Cerdanyola, a partir dels anys vint i trenta del segle passat, es va convertir en el destí per excel·lèn-

cia de diversos artistes, polítics i escriptors. Tots ells freqüentaven espais com el Sardanyola Gran Casino, la taverna de Can Salla o el Club de la ciutat jardí de Cordelles. Punts de trobada de l'ambient artístic i literari que els intel·lectuals feien servir per a debats i tertúlies i per activitats musicals i teatrals, i que freqüentaven persones tan reconegudes com l'alcalde republicà i col·leccionista Jaume Mimó, el pintor Marian Espinal, el crític Just Cabot, l'escultor Josep Viladomat o la model Mercè Gallén. Encara que un dels més destacats va ser l'il·lustrador Valentí Castanys.

"A Cerdanyola, el fenomen de l'estiueig ens va marcar, igual que a molts altres municipis", deia Txema Romero, director del Museu d'Art, en la inauguració de la mostra. I és que, sense anar

més lluny, va portar a la creació del Club Cordelles, que "és un dels millors exemples de ciutat jardí noucentista, amb tots els serveis per al gaudi dels estiuejants, que necessitaven la seva casa enjardinada i també equipaments culturals i esportius", afegia.

Castanys va ser un dels estiuejants per excel·lència d'aquest espai. "L'il·lustrador s'instal·la a Cordelles i del seu estiueig allà neix la inspiració de molts dels seus dibuixos, que s'han recuperat i ara formen part de l'exposició", explicava Romero. De fet, en les seves il·lustracions es poden reconèixer fragments d'amiant de la Fàbrica Uralita, gent de la ciutat amb la qual l'il·lustrador es relacionava, "i també l'elit cultural del moment", recordava el director. A més, el polifacètic Castanys també escrivia i "en al-

guns textos com *Xòfer a Cordelles* o *La memòria es diverteix*, plasma històries de la Cerdanyola d'aquell temps", afegia.

Segons Romero, "la Cerdanyola de l'època mostrava gust per la cultura, per l'educació i la comunicació". Per això, es va convertir en un pol d'atracció d'intel·lectuals de classe altra. Però al cap d'uns anys, l'aparició de la setmana de vacances pagada va permetre a les classes populars començar a estiuejar i això va posar fi a l'exclusivitat de l'estiueig elitista. De fet, aquest pas va ser el predecessor del posterior turisme i estiueig de masses, que no arribaria fins ben entrats els anys seixanta. Encara que, sigui com sigui, la petjada de l'estiueig més intel·lectual encara és ben present a Cerdanyola, en l'urbanisme i l'arquitectura d'alguns edificis.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniavallès** a Telegram

La lupa

L'ou o la gallina

per Arnau Nadeu, director editorial dels diaris Línia

Foto: AMB

Al'Espai Línia estem d'estrena. Acabem de canviar la pell de les nostres parets. Hem deixat enrere l'exposició que ens ha acompanyat durant aquests primers mesos de vida de l'espai –*La Barcelona desconeguda*, marca de la casa– i hem inaugurat un nou recorregut per la història de la premsa de proximitat metropolitana que, entre altres qüestions, reflexiona sobre la debilitat de la consciència metropolitana i les dificultats que això suposa per al desenvolupament de mitjans de comunicació centrats en aquesta realitat supramunicipal.

Si no hi ha sentiment de comunitat compartit, difícilment hi haurà mitjans que s'hi adrecin, i si no hi ha mitjans, serà complicat que aquest sentiment pugui quallar i créixer. És un peix que es mossega la cua. El cercle viciós que alguns fa temps que treballem per trencar. Què va primer, l'ou o la gallina?

Sempre que penso en aquest dilema em ve al cap un nom: Gonçal Mazcuñán. Encara recordo com a la universitat ens explicava, a aquells aspirants a periodista, com ell i uns quants col·legues més van crear de zero un diari per a un territori aleshores poc vehiculat, l'anomenada Regió Setena. Sense la seva aventura periodística, que va cristal·litzar en l'ara ja històrica capçalera *Regió7*, no s'explica l'actual sentiment

de pertinença a l'avui Catalunya Central, i sense el creixement progressiu d'aquest sentiment compartit entre comarques realment diverses no s'entén l'exitosa trajectòria periodística de *Regió7*. Podríem dir que els dos vectors, territori i diari, es van anar retroalimentant, beneficiant-se mútuament i escrivint una història conjunta que els ha portat fins avui, amb la capçalera com un dels referents de la premsa comarcal

La consciència ciutadana apareix gairebé en paral·lel a propostes periodístiques que l'expliquen

catalana i amb el territori com a realitat que es reconeix a si mateixa en el mapa i que comparteix problemes, solucions, reptes i il·lusions.

L'àrea metropolitana de Barcelona no és la Catalunya Central, per descomptat. Són realitats totalment diferents i incomparables. Però és indubtable que el territori metropolità, com aquella Regió Setena de Mazcuñán i companyia, també comparteix problemes, solucions, reptes i il·lusions. Avui les fronteres ad-

ministratives dels diversos municipis metropolitans són més difuses que mai, sobretot entre la capital i les localitats limítrofes. Vivim en una gran ciutat de ciutats. En municipis que no volen perdre la seva identitat, però que saben que només en un marc comú, el metropolità, podran afrontar el futur en condicions de no quedar-se enrere. És l'època de les grans ciutats. De les àrees metropolitanes. Ningú ho dubta. I la ciutadania veu, en el seu dia a dia, que viatja en transports públics metropolitans, que pot accedir a pisos socials metropolitans, que li cuiden les platges i els espais naturals des de la metròpoli... I que li comencen a explicar què passa en aquest territori comú mitjans de comunicació metropolitans.

És una evolució natural. El territori es vehicula, la consciència ciutadana comença a aparèixer gairebé en paral·lel a propostes periodístiques que l'expliquen i una i altres es retroalimenten i s'enforteixen. Cada cop ens sentirem més veïns i veïnes d'aquesta gran ciutat metropolitana, segurament reclamarem noves formes de governar-la i necessitarem que hi hagi mitjans que ens l'expliquin, no de manera oportunista, sinó partint d'una trajectòria i d'un interès honestos. I en un futur altres es preguntaran: què va ser primer, l'ou o la gallina? Nosaltres, avui, estem vivint la resposta.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@Mil_Ena

Ahir el meu pare va deixar d'interactuar perquè es va connectar la ràdio del mòbil AL SONOTONE amb el Bluetooth per escoltar el Barça, i tothom xerrant i dient coses i ell somreia i deia que sí, que sí, fins que va començar a cagar-se en algun jugador que no estava sopant amb nosaltres.

@andreaivilloria

Superinteressant el que planteja aquest article [publicat al 324] sobre el "burnout". 7/10 ho pateixen i: 1. La responsabilitat és compartida amb l'empresa. 2. Si quan t'allunyes de la feina ets feliç, no és depressió. 3. Si no hi ha solució (i t'ho pots permetre), el millor és marxar.

@JoseLuisSTAP

[Veí de Sant Andreu de Palomar] No poder anar en metro a l'Hospital de Sant Pau perquè no hem fet una línia de metro en 21 anys (i el que queda). Arribar a l'hospital públic i trobar que les retallades continuen. Portar els fills tota la vida a l'escola pública en barracons d'obra. Què tal el vostre dia?

@EnricJuliana

Entrevista con Ramón Tamames [publicada a *La Vanguardia*]. Pregunta: - Los presos políticos fueron la gran fuerza moral del PCE en la mesa de la transición. ¿Cómo explicaría a los presos comunistas del penal de Burgos el paso que usted acaba de dar? Respuesta: Están todos muertos.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 12316-2013

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniarxa.cat

Els semàfors

Generalitat

La Generalitat ha aprovat el Pla Nacional per a l'erradicació de l'Amiant a Catalunya, un pas que els afectats valoren positivament. Des de la Taula de l'Amiant de Cerdanyola, però, pensen que caldrà veure com s'acaba complint el pla.

pàgina 10

Teatre Cooperativa

El Teatre Municipal Cooperativa de Barberà ha celebrat els seus 15 anys d'història amb un acte que va omplir l'equipament de gom a gom. Aquest espai s'ha convertit en un referent cultural a la zona per la qualitat dels espectacles que acull.

pàgina 14

Renfe

Fa anys que l'Ajuntament de Ripollet demana una estació de tren, ja que és la ciutat més gran de Catalunya sense línia ferroviària. Però, segons expliquen des de l'Ajuntament, Renfe sempre ha tirat "pilotes fora" per evitar fer aquest pas.

pàgina 16

El + llegit

líniavallès.cat

- 1 **Condemnats sis mossos per agredir dos joves a Cerdanyola el 2016**
- 2 **La carretera de la discòrdia**
- 3 **Cerdanyola ja té el seu propi llibre, dibuixat per Bayés**
- 4 **El Govern aprova el pla nacional per erradicar l'amiant a Catalunya abans del 2032**
- 5 **El xalet**

Els protagonistes: les veïnes i els veïns

per Roger Bayó (ERC Ripollet)

Foto: Arxiu

L'altre dia llegia la típica novel·la negra que transcorria en una ciutat gris, amb carrers bruts, en la qual els joves marxaven per falta d'oportunitats i on imperava un sentiment d'anar fent, sense esma... De sobte, em va venir al cap: "Ostres, però si s'assembla una mica on jo visc!"

Molts no estem ni orgullosos ni satisfets amb aquesta realitat i intentem revertir-la. Hi ha moltes possibilitats per començar: pots entrar en alguna entitat local, cultural, esportiva, col·laborar en la celebració d'actes i projectes, etc. I també hi ha qui es posa en política i intenta millorar la ciutat des de dins.

Jo, per exemple, he entrat a Esquerra Republicana de Ripollet, ja que crec en els seus valors, conec i confio en les persones que en formen part i tinc la convicció que és el millor partit amb el qual puc passar a l'acció més ràpidament.

Durant mesos he estat rebent formació sobre política, administració, oratòria i un llarg etcètera. Però alhora també he estat reunint-me amb entitats, associacions i amb les veïnes i veïns de la meua ciutat per conèixer de primera mà les necessitats actuals i futures. I tot això ho fem per estar preparats quan arribi el moment de fer el pas endavant.

Ara ens trobem a pocs mesos abans d'unes eleccions municipals en les quals crec que ténim una gran oportunitat tant per a Ripollet com per Esquerra Republicana arreu de Catalunya. És un moment en què és necessari recuperar la qualitat en la relació entre la ciutadania i l'Ajuntament. Ha de tornar la confiança, el respecte i l'exi-

gència entre uns i altres, i per això entenc que no cal desfer-ho tot de cap a peus com molts proposen, sinó refer el que no funciona i instaurar noves dinàmiques i projectes.

Cada partit té la seva ideologia i forma de treballar i des d'Esquerra Republicana estem demostrant que treballam des del primer minut, sense el pes de motxilles a l'esquena i demostrant que els protagonistes reals i no de les novel·les són i seran sempre els nostres veïns i veïnes. Per això aspirem a ser aquell altre personatge responsable i treballador que els facilita el dia a dia i que no els deixa ni els deixarà mai enrere, perquè segueixin coprotagonitzant un munt més d'aventures junts.

Línia Vallès no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Pegasus

#MocióDeCensura

#CrisiFinancera?

@agenciaacn: Pere Aragonès demana a la missió de l'Eurocambra "arribar fins al fons" de la "guerra bruta" per l'espionatge amb #Pegasus.

@JordiMagrinya: Molt parlar de cordó sanitari a l'extrema dreta, però quan munten un circ mediàtic tots accepten ser-ne part per no perdre quota de pantalla.

@324cat: Les borses asiàtiques han obert amb pèrdues moderades. Sembla que, de moment, la compra de Credit Suisse per UBS ha calmat els mercats mundials.

No quadra (o sí)

per David Fernández

«I febrer era el nom d'una epidèmia»
Erri de Luca

Ha passat gener i els números quadren i desquadren alhora. Quadren a pocs perquè desquadren –i desesperin– a la majoria. La lletania no és nova. La lletania –la sagnia, l'escorxadador, la transfusió– és sistèmica. Sistemàtica i alhora global i local. I històrica: el càlcul gelat de les aigües egoistes avança, esprem i assetja, com anunciava el barbut de Tréveris fa més d'un segle i mig. Que ho digués fa 150 anys pot dir molt a favor seu i poc a favor nostre. En tot cas, segon mes del 2023 i la devaluació salarial i els guanys financers van, pornogràficament, de la maneta. La banca, que sempre guanya, anuncia com un insult beneficis històrics. L'anunci-miratge de rebaixes de l'IVA amb el qual arrencava l'any no es nota en cap forn de pa i no minva gens l'augment d'una inflació antològica. De fons, nova bronca sobre el llindar del salari mínim mentre es constata l'augment rècord –quants en van, ja?– d'un cost de l'habitatge que delma tota economia familiar. El que quadra i el que no té factura, i fractura i consolida Catalunya, barri a barri i de forma incontestable, és el lloc fix que encapçala el rànquing de desnonaments a l'Estat: 1.724 en el tercer trimestre del 2022 –18 al dia, segons dades del CGPJ. Qui desnona qui? Un recentíssim estudi de l'Observatori DESC ens escateix que el 51% dels desnonaments produïts a Barcelona entre el 2020 i el 2022 van ser responsabilitat directa dels grans propietaris, que representen l'1,7% del total d'arrendadors, però concentren el 23% dels habitatges. Ara bé, la llei-estrella que debatem al Parlament és sobre ocupacions, ves per on. Diguem que legisles i et diré qui ets.

En aquesta lògica, com un maleït bucle, un comença el segon dilluns de febrer rebent l'avís de la PAHC del Bages dels quatre desnonaments previstos

per a aquesta setmana. Amb noms i cognoms: Mohamed, Rachid, Mabel i Faisal, tots amb família i menors a càrrec. La gota malaia que mai cessa i que dura –caldria consensuar-ho i establir-ho– des del 2008 pel cap baix, amb el pet d'aglà financer. Bombolla financera que va deixar un paisatge metropolità devastat i –no ho recordem prou– més de 270.000 desnonaments als Països Catalans. Mentre això passava, ens volen fer oblidar que rescataven la banca amb diners públics que mai van tornar. Però en realitat el 2008 era efecte, no causa. Caldria dir que 'la festa' va arrencar el 1995 amb la primera *aznaritat*, si volem po-

deis, va escriure: «Podem tenir democràcia o riquesa concentrada, però no totes dues coses alhora». Simultaneïtats impossibles. Cadenes tròfiques. I la llei depredadora de la selva.

La croada continua –per barris, sempre per barris: als alts, fons d'inversió; als baixos, cases d'apostes. Però també en nous i inquietants nínxols d'acumulació. Fa uns anys, llegint atentament Bernard Stiegler, vaig topar amb el concepte 'proletarització de l'oci'. L'antiga plusvàlua del treball es desplaçava també cap a l'oci, tal com s'ha desplaçat fa dècades cap a l'habitatge, constituït fa temps, pur capitalisme rendista, en l'espai de més transferència de renda de baix cap a dalt. Però proletaritzar tecnològicament l'oci significava que el temps lliure també esdevenia un nou espai d'acumulació on ens encadenen de mala manera i on també ens furten la cartera. «En l'època de l'oci proletaritzat ni tan sols els nostres plaers són compatibles amb la vida», ha escrit la neurona insubmissa que és Santiago Alba Rico. Per no pagar la realitat, diguem-ho així, paguem per veure la pantalla. El capitalisme ens ho prendrà tot i a canvi ens regalarà un *smartphone* perquè ho puguem veure en *streaming*, va sintetitzar algú amb extrema lucidesa. Sovint s'ha dit que si ens fixem només en l'escuma, mai veurem l'onada. Gener deixa pas a febrer i els números mai quadren per a la majoria perquè a uns pocs els

continuen quadrant perfectament. Ahir era 14 de febrer, artifici mercantil de Sant Valentí, que al santoral català és patró, però dels estafadors, dels mal pagadors, dels tramposos i dels enredaires. Bon dia per recordar que l'idil·li entre capitalisme i carnisseria tendeix a l'infinit, si no ens posem a posar –si no nosaltres, qui?, si no ara, quan?– límits a la voracitat dels carronyaires que se'ns volen cruspír.

Article publicat el 15 de febrer del 2023
a liniatarxa.cat

Foto: Maria Alenyà/ACN

sar data a la més recent orgia immobiliària, i amb la subsegüent llei del sòl que va impulsar un tal Rodrigo Rato. Si mirem lluny, caldria parlar de la Llei Boyer de 1985. I si filem prim, enmig de la dictadura franquista ja es ballava i planificava el ritme frenètic de l'especulació. Porta a porta, aluminosi a aluminosi, bloc rere bloc. Per això, dècades d'inèrcia i usurpació, el darrer Informe Oxfam ens recorda que l'1% més ric de l'Estat espanyol ja concentra piramidalment el 23% de la riquesa. Hemeroteca dràstica, fa un segle que un jutge nord-americà de la Cort Suprema, Louis Bran-

Les millors perles

Una jove estatunidenca es tatua la parada de metro de Besòs Mar pensant-se que significa "petons de mar" (*sea kisses*). Ho ha explicat en un vídeo de TikTok, en què assegura que quan vivia a Barcelona sempre es fixava en aquesta estació.

El Papa Francesc és tot un bromista. Fa uns dies va conèixer Isabel Díaz Ayuso i José Luis Martínez-Almeida i, quan saludava l'alcalde de Madrid, va dir: "L'hereu de la gran Manuela", referint-se a Carmena.

Atraca un banc i se'n va al bar. És el que va fer un veí de Xerta (Tarragona), que va robar en una oficina bancària del poble a punta de pistola i després va ser detingut pels Mossos d'Esquadra mentre era en un bar, com si res.

Un jove reviu durant el seu funeral, seu a dinar amb els seus familiars i torna a morir. És la notícia que està ocupant titulars a la República Dominicana i de la qual s'ha fet ressò *Antena 3 Noticias*. Seguríssim que és certa.

Twitter (@FCBarcelona_cat)

LA FOTO

La Diputació de Barcelona i els ajuntaments treballen perquè les persones grans que ho desitgin puguin envellir a casa seva amb dignitat.

**Teleassistència • Arranjament de la llar • Millora de l'accessibilitat i la seguretat
Atenció a la soledat • Activitats socials i esportives al barri**

Més informació al teu ajuntament i a:
www.diba.cat/serveis-gent-gran

Tribuna

De contractació pública

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

Foto: Ajuntament de Barcelona

Quan d'una matèria n'hi ha pocs que en coneixem els detalls, miau. Quan per fer-ne calen lleis, reglaments, procediments enrevessats i multitud d'informes per si de cas les coses es torcen, miau. I és que en matèria de contractació pública, som gat escaldat. Pels abusos del passat, en forma de corrupteles o corrupcions a persones, partits i institucions, i pels abusos del present, en forma de gimcanes, preus per sota de cost, licitacions desertes i adjudicacions impugnades.

El resultat d'aquest escenari ens ha dut a ser, l'any 2022, l'estat amb més licitacions desertes –més de set mil·lions d'Europa, per valor de 5.000 milions d'euros, que se sumen a les d'una sèrie d'anys en els quals contractar amb l'administració ha esdevingut tràgic. Tant, que moltes empreses ja no consideren treballar-hi, si ho poden evitar, mentre altres ho continuen fent per un efecte de bola de neu que no poden aturar i que té l'origen en haver acceptat, algunes, presentar ofertes fora de mercat per endur-se concursos i poder continuar treballant presentant als bancs una cartera d'obres i d'ingressos que els deixessin continuar amb accés a pòlisses i préstecs, encara que no guanyessin diners o fins i tot en perdessin. Aquesta dinàmica, per un efecte mirall, ha provocat la paradoxa d'una administració que sap que licita a preus d'enderroc quan pretén aixecar una obra i d'uns licitadors que es canibalitzen els uns als altres per lluitar per les molles d'un pa ben sec.

Contràriament al que alguns afirmen, concursar en el sector públic –per serveis, subministraments, obres o projectes– no és cap negoci. Té uns marges, quan els té, molt ajustats. Tant, que hi ha empreses del sector que, facturant centenars de milions, presenten resultats amb guanys –si ho són– d'uns pocs milions que de vegades es compten amb els dits d'una mà. Aquest és el panorama a l'Estat, i per això resisteixen els més grans, els més endeutats –*too big to fail*–, en detriment, no només dels més petits –empreses mitjanes i petites–, sinó, i sobretot, de millors sous per captar millor talent, vocacions per estudiar-ne les professions i capacitat inversora en innovació i desenvolupament.

Ja fa temps que les empreses alerten d'aquesta realitat, mentre els gestors públics més empàtics –sovint els que saben què és el món privat– accepten que tenen –com a mínim– una part de raó i altres s'agafen a la idea que, mentre hi hagi un licitant, és que aquell servei es pot donar. En general, hi ha pànic a decidir –malgrat que per això hi són– valorant qüestions alienes al preu, perquè ja se sap que emetre judicis de valor sobre qualitat de les ofertes pot comportar molts maldecaps. No és culpa seva, és culpa dels corruptes, corromputs i corruptors. I d'una llei del pèndol que ha fet anar d'un extrem a l'altre.

Avui, a l'Estat, concursar no és fàcil, i les dades demostren qualsevol opinió complaent. La nova llei de contractes del sector públic alenteix les decisions, la possibilitat de recórrer licitacions de forma gratuïta col·lapsa organismes creats per alleugerir i assegurar transparència en els procediments, els preus no són els del cost i qui en paga les conseqüències, com sempre, és el ciutadà, que al·lucina recordant aquell alcalde que va posar fa un munt d'anys la primera pedra d'un passeig, d'una escola o d'un ambulatori que no s'han fet, que s'han deixat a mig fer o que encara s'han d'acabar.

Què podem pensar de com anem com a societat si per fer un expedient de compra pública innovadora calen gairebé dos anys o si se'ns diu que el nostre ajuntament ha executat, en quatre anys, el 6% del seu pressupost d'inversions? Què puc dir jo, que vaig deixar un concurs d'asfaltatge de l'autopista al seu pas per Badalona adjudicat abans de plegar, ja fa més de dos anys, i encara no ha començat? Doncs que no anem bé, que ens hem lligat de mans i peus i que pretenem tenir duros a quatre pessetes (un euro per cinquanta cèntims).

El paper ho aguanta tot, però la realitat, ho podem veure, és tossuda. I la millor decisió per al país sencer seria refer la llei i, sobretot, licitar a preus que obrissin la competència, no de les molles, sinó del pa, amb uns marges que anessin lligats, en part, a la reinversió en millors sous, més innovació i millors serveis.

“

Tenim la paradoxa d'una administració que sap que licita a preus d'enderroc quan pretén aixecar una obra i d'uns licitadors que es canibalitzen els uns als altres per lluitar per les molles d'un pa ben sec

”

Flaixos

@AlbaCarreres: Fa 3 anys em van treure la meva filla de dins, la van tancar en una capsula despullada i no la vaig poder consolar mentre plorava. Prou violència obstètrica.

@DucMantua: Quin grandíssim error del sistema educatiu va ser que els menors comencessin l'institut als 12 anys, ja ho estem pagant car.

@albasatorres: [Metgessa de família d'un CAP] Li acabo de dir a una persona invident "pero tú tienes buen ojo". Per sort, s'ha descollonat.

Línia supera els 154.000 lectors metropolitans mensuals

COMUNICACIÓ ▶ Línia va assolir al mes de febrer una audiència de 154.305 usuaris únics i 236.466 pàgines vistes, segons OJDinteractiva. És la xifra auditada més alta aconseguida per Línia, del Grup Comunicació 21, i fixa el rumb d'un creixement sostingut amb l'objectiu de superar els 250.000 usuaris únics mensuals al llarg d'aquest any 2023.

Es tracta de lectors metropolitans, clarament definits, i d'una publicació local en xarxa i no nadiua digital, ja que també disposa de 20 edicions territorials en paper.

Segons el rànquing que facilita l'auditoria d'OJDinteractiva de les publicacions en català més llegides, Línia ja és el quart mitjà no nadiu digital a l'àrea

236.466

**pàgines vistes
va registrar al mes
de febrer Línia, segons
OJDinteractiva**

metropolitana, després de l'Ara, El Periódico i El Punt Avui,

tots ells diaris generalistes, d'abast nacional i de pagament.

En el rànquing general a Barcelona ciutat i entorn metropolitana (primera corona), Línia ocupa la sisena posició (la vuitena si hi incloem els audiovisuals RAC1 i betevé) i estaria entre els 20 més llegits de tota Catalunya.

El director editorial de Línia, Arnau Nadeu, fa una valoració

positiva d'aquestes xifres. "Cuidem molt el perfil de l'audiència, el target i els continguts; no fem cap concessió a la informació banal ni volem créixer a qualsevol preu", apunta. "Per a Línia és essencial preservar els lectors informats, exigents i metropolitans, els quals donen sentit al nostre periodisme igualment exigent i metropolità", conclou.

525 mitjans associats

associació de mitjans d'informació i comunicació
amic

"Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança"

www.amic.media

L'Audiència de Barcelona ha condemnat a penes de quatre i cinc anys de presó i quatre d'inhabilitació sis agents de l'ARRO dels Mossos d'Esquadra per agredir greument dos joves a Cerdanyola del Vallès l'abril del 2016.

Adeu al Bar Hockey, el local de referència del jovent de la ciutat

RESTAURACIÓ ▶ Han passat gairebé 35 anys des que el Bar Hockey obria les portes per primera vegada a Cerdanyola. “El meu germà el va comprar l'any 1988 i vam començar a funcionar el juny d'aquell mateix any”, explica la Conchi, cap del local. Però després de tant de temps de trajectòria i d'haver-se configurat com el bar de referència del jovent de la ciutat, l'establiment ha abaixat la persiana per jubilació i ara obrirà un Frankfurt Hessen, que deixarà el local que ocupava a l'avinguda de Sant Iscle.

“Fa molta pena perquè ha estat un negoci que sempre ha funcionat molt bé i que, a més, ha atret moltíssima joventut”, diu la Conchi. No només per tenir billar, futbol i un parc de boles, sinó perquè a més tenien preus populars i servien begudes en gots d'un metre. “Això agradava molt, sobretot quan hi havia partits de futbol, que venia tanta gent al bar que no hi cabíem”, afegeix.

En aquest sentit, la cerdanyolenc recorda amb un carinyo

Imatge d'arxiu del Bar Hockey. Foto: Bar Hockey

especial algunes dates com la final del Mundial de futbol del 2010 o alguns dies de les festes de Nadal. “Com que posàvem música, tothom venia aquí, inclús gent de fora de Cerdanyola, i tot i que teníem moltes persones treballant, no donàvem l'abast”, reconeix. A més, segons explica, el negoci anava tan bé que no tancaven cap dia de l'any.

D'altra banda, la cap del lo-

cal explica que pel bar han arribat a passar fins a tres generacions d'una mateixa família. “És una cosa molt maca i que significa molt per a nosaltres, perquè hem vist créixer molts veïns”, diu. Per això, reconeix estar “molt satisfeta i contenta” amb la feina feta. “Només tinc paraules d'agraïment i d'estima cap als clients que hem tingut durant tants anys”, conclou.

L'amiant, més a prop d'erradicar-se a Cerdanyola

SALUT ▶ El Govern ha aprovat el pla nacional per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya, de 10 milions d'euros ampliables amb aportacions addicionals al llarg de l'any, per assolir l'objectiu europeu de retirar aquest material de tots els edificis públics abans de l'any 2028, i dels privats abans de 2032. Un pas que la Taula de l'Amiant de Cerdanyola, els jubilats de Macosa-Alstom afectats per l'amiant i la Comissió contra l'amiant de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona celebren, en considerar-lo “la culminació d'una demanda històrica”, diuen.

“És positiu que tinguem una regulació legal i que estigui reconegut el problema”, valora a Línia Vallès Fernando Saavedra, de la Taula. “Ara bé, per desgràcia ja sabem com acaben aquestes normes que són difícils de controlar”, afegeix, i també recorda “les promeses incomplertes” que històricament hi ha hagut en aquest sentit. Per això, el cerdanyolenc diu que “la valoració real es podrà fer d'aquí a deu anys”, sobretot tenint en compte que a Cerdanyola, que és un dels municipis amb més amiant, fa temps que hi ha “silenci total” respecte a aquest tema.

Imatge d'arxiu de la Fàbrica Uralita. Foto: Norma Vidal/ACN

Foto: Alberto Lores / PIN Madia

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 Ayuda
en Acción

SEGURETAT EN COS I ÀNIMA

MÉS DE 30.000 SERVIDORS PÚBLICS AL TEU COSTAT.

Mossos d'Esquadra, Bombers de la Generalitat, Agents Rurals, Polícies Locals, Protecció Civil i el 112 vetllen per la teva seguretat per terra, mar, aire i ciberespai.

Sembla tret d'una pel·lícula. Quan algú veu per dins l'edifici Venus per primera vegada, es queda en xoc. Les entrades són fosques, a la porteria hi ha bústies atrotinades, inservibles, i Correus té problemes per deixar-hi les cartes. Les escales ennegrides del replà de l'entrada estan il·luminades amb un focus d'obra que amb prou feines deixa entreveure què hi ha al primer pis. Als patis de llum s'hi acumula l'aigua que cau per les parets, que es filtra pels baixants trencats. És com si l'edifici plorés.

Aquest bloc, situat al barri de la Mina de Sant Adrià de Besòs, sembla sortit d'una pel·lícula, sí. Encara que l'afirmació podria entomar-se com una exageració, no està lluny de la realitat. L'any 2020, Netflix va rodar-hi *Centauro*, un thriller d'acció sobre drogues i curses de motos. Ho recorda Paqui Jiménez, una veïna del bloc que té un bar davant la mola de ciment i que des de fa anys s'ha convertit en una de les veus més reivindicatives pel que fa a la demolició de l'edifici i al posterior allotjament del veïnat, que es demana des del 2002 i que hauria d'arribar en un futur pròxim. "Netflix va venir a gravar aquí i a canvi ens va posar bústies noves a algunes de les porteries", relata. La història té un punt al·legòric: allà on els governs no arriben hi està entrant l'economia de plataforma.

La Paqui fa un *tour* per l'edifici i a cada poques passes s'atura per mostrar un nou desperfecte. "Aquí s'ha anat posant pegat sobre pegat", lamenta. Al carrer, la cosa no canvia. "A la nit surten les rates de la biblioteca que hi ha aquí davant", explica la Paqui, tot demostrant que un article pot canviar el significat d'una frase. No hi ha una llamborda posada al seu lloc, i caminar, sobretot per a la gent gran, és una activitat de risc.

L'edifici Venus no és l'únic a Sant Adrià que viu una situació similar. Certament, en aquest bloc s'acumulen altres problemàtiques de caràcter social. Amb tot, és la punta de l'iceberg d'una problemàtica que en pocs anys podria estendre's a tota la metròpoli. Un problema molt greu que amenaça el territori i del qual es parla poc. Què es farà a la regió amb tots els edificis que estan en mal estat?

UN GREU PROBLEMA

Les darreres dades del cens de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) del 2011 revelen que un de cada 10 edificis a l'àrea metropolitana no està en bon estat. El cens, que es fa cada dècada, determina que el cas de Sant Adrià és més impactant que la resta, ja que aquí un de cada cinc habitatges està en mal estat. Malgrat tot, altres municipis presenten xifres similars. És el cas de Badia del Vallès, on el 18% dels edificis no estan en bon estat, l'Hospitalet (18%), Barcelona (14%), Santa Coloma (13%) o Sant Joan Despí (14%).

En altres ciutats de la regió, la situació és ben diferent. A Begues,

Tiana, Santa Coloma de Cervelló o Sant Just, el percentatge d'edificis en mal estat no supera el 5%. Es podria inferir, doncs, que hi ha una relació entre l'estat dels edificis i la riquesa, ja que aquests darrers indrets estan per sobre de la mitjana de renda disponible a l'àrea metropolitana, que se situa en els 25.000 euros. D'altra banda, Santa Coloma de Gramenet o Badia estan per sota dels 17.000 euros. No obstant això, en ciutats de rendes mitjanes com Barcelona o Sant

Joan Despí, el volum d'edificis en mal estat està relacionat amb l'existència de zones empobrides.

És el cas del barri de les Planes de Sant Joan Despí, on el moviment veïnal fa temps que reclama la millora dels habitatges. Daniel Frías, integrant de l'associació de veïns, assenyala que "els pisos tenen molta mala qualitat i no compleixen la normativa d'aïllament". En el cas de Barcelona, els habitatges més degradats són en barris com Ciutat Meridiana, on se-

gons Filiberto Bravo, de l'associació de veïns, "hi ha pisos que tenen més de 50 anys, que no tenen aigua ni llum, que estan en estat ruïnós i que tenen façanes a mig arreglar". De la mateixa manera, Àngel Cordero, d'Acció Raval, afirma que al centre de Barcelona hi ha edificis que presenten "danys estructurals clars, com escales deteriorades o fissures a les parets". "Hi ha pisos amb portes, in tèrfons i bústies trencades i patis de llum plens de brutícia", afegeix.

És per tot això que l'integrant de la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (FAVB) Juan Camilo Ramos sentència que la manca de reformes en edificis i pisos a la capital catalana i al territori metropolità "anirà en augment i tindrà més impacte en certs contextos socials".

D'ON PLORA LA CRIATURA?

No hi ha un únic motiu que expliqui la situació de degradació dels pisos a la metròpoli. De totes

El bloc Venus, situat a la Mina de Sant Adrià de Besòs, és l'exemple més clar d'edifici en estat de degradació a la metròpoli. Foto: Albert Alexandre

Edificis decadents: un problema silenciós

A l'àrea metropolitana de Barcelona, un de cada 10 edificis es troba en mal estat. En alguns municipis del territori, aquest problema encara és pitjor. Parlem amb veïns per entendre com són els barris en els quals els habitatges són antics i defectuosos i radiografiar una situació que en el futur només farà que agreujar-se.

El paper de la droga

● Com en el dilema de l'ou i la gallina, si parlem de l'estat dels edificis, cal fer-se la següent pregunta: la droga fa que els barris es degradin i els edificis derivin cap a un estat ruïnós o és en els indrets amb habitatges més precaris on s'instal·la la droga? No hi ha una resposta clara per a aquesta pregunta. Tot i això, en molts dels barris on hi ha més pisos en estat deficient també hi veiem aflorar el mercat il·legal de la droga, amb tots els conflictes veïnals que això comporta. "A la tarda, quan tanca la sala de venidors, els carrers s'omplen de drogo-dependents", explica Paqui Jiménez,

xarxa elèctrica. Des de l'oposició es va atacar el líder del PP dient que els talls es produïen per la manca d'inversions. Per a Sagués, tot suma. "Hi ha pisos amb plantacions que cal perseguir, però el percentatge és ínfim en comparació amb el de famílies que punxen la llum per necessitat", afirma. "Cal separar-ho, però quan un lloc està malament, plou sobre mullat i és fàcil que hi aparegui l'abandonament", reflexiona. "Per atacar el problema, és imprescindible afrontar la realitat: amb ingressos de 400 euros no es poden assumir les despeses de l'habitatge", denuncia.

En molts barris amb un parc d'edificis deteriorat es detecten punts de venda de droga i pisos on es cultiven plantacions de marihuana

de la Mina. Ella, que és veïna del bloc Venus, diu que a l'edifici hi viuen tòxicomans. De fet, fa un temps, al terrat de l'edifici es va instal·lar un grup de consumidors. "També hem tingut problemes de persones que punxaven la llum i, sovint, eren plantacions de marihuana en pisos", explica.

Aquest problema és similar al que relata Carles Sagués, de la Plataforma Sant Roc Som Badalona. En aquest barri, fa un temps es van fer famosos els talls de llum que patien els veïns. L'alcalde d'aleshores, Xavier García Albiol, va responsabilitzar-ne les plantacions de marihuana que hi ha al barri, obviant les deficiències de la

El cas del Raval de Barcelona és potser el més complex d'analitzar, ja que aquí, segons apunta Àngel Cordero, d'Acció Raval, "hi ha una relació clara entre edificis en mal estat i punts de venda de droga". De fet, els venedors acostumen a instal·lar-se en els pisos en pitjor estat. "Creiem que si els traficants s'hi posen és perquè la propietat no és on hauria de ser", assenyalava. Per altra banda, afirma que aquests pisos, que poden tenir més de 200 anys, no han viscut pràcticament cap millora. "Les reformes només les fan grans fons d'inversió en edificis de luxe per a estudiants estrangers o turistes", conclou.

maneres, barris com les Planes, Ciutat Meridiana, Sant Roc o la Mina comparteixen similituds. La primera, i més evident, és l'antiguitat dels immobles. L'allargada ombra del franquisme també enfosqueix aquesta història, ja que sobretot a l'extraradi les cases es van construir als anys 60, durant l'anomenada època del *desarrollismo*. "Les Planes és un barri antic que es va construir durant els anys 50 i 60 i on es va especular sense miraments", lamenta Frías. "Molts edificis no compleixen les mesures d'accessibilitat i, per això, no tenen ascensor", diu. A més, explica Frías, aquests edificis es van alçar "com bolets", fora de la llei, i per aquest motiu tenen deficiències estructurals que fan que "a l'estiu hi faci molta calor i a l'hivern molt fred".

Per la seva banda, Filiberto Bravo, de Ciutat Meridiana, assegura que en habitatges tan vells com els del seu barri i on la manca de rehabilitació ha estat total "el temps ha anat passant i la deixadesa ha degradat els pisos". Segons el seu parer, tot això s'ha vist agreujat per la crisi immobiliària derivada del crac econòmic del 2009. "Aquí, una tercera part dels pisos van ser adquirits pels bancs, molta gent va haver de

marxar i aquests habitatges van quedar en els llimbs", afirma. "Els bancs no fan res per deixar-los més decentes i sovint no paguen les despeses de comunitat", denuncia. Tampoc hi ajuda que moltes famílies ocupin els pisos i no "puguin pagar per arreglar-los", considera.

Així mateix, Carles Sagués, de la Plataforma Sant Roc Som Badalona, explica que molts dels plans públics per millorar aquest barri vulnerable es van veure aturats per la crisi. "Durant el tripartit, hi va haver un projecte de renovació a Sant Roc que més tard es va parar. La meitat del barri va ser reallotjat en pisos en bon estat, però l'altra no", lamenta.

LES DERIVADES

Una esquerra, una humitat, la manca d'ascensor, unes parets de paper de fumar... Tot té conseqüències que afecten la vida de qui viu en un pis amb aquestes problemàtiques. En aquest sentit, donada la situació de crisi climàtica actual d'augment de les temperatures extremes, des de l'Observatori Metropolità de l'Habitatge de Barcelona (O-HB) alerten que a la ciutat "hi ha un parc envellit i vulnerable energèticament". Segons els seus càlculs, un

Sant Adrià de Besòs, amb construccions com el bloc Venus, és l'epicentre dels edificis en mal estat, ja que un de cada cinc es troba en una situació preocupant

Al barri del Raval de Barcelona hi ha pisos amb portes, intèrfons i bústies trencades, patis de llum plens de brutícia i on la manca de manteniment és total

87% dels edificis van ser construïts abans del 1980 i, per tant, "exemptos de la primera normativa en matèria d'eficiència energètica estatal". Així, el mal estat dels edificis es veu reflectit en el preu de la factura. Dit d'una altra manera, les llars en pitjors condicions i que sovint es troben en barris empobrits tindran més problemes per pagar l'electricitat o el gas per escalfar-se o refredar-se. Així, segons l'O-HB, si no hi ha solucions, "un 25% de les llars" hauran de destinar "més d'un 10% dels seus ingressos" a pagar les factures i, per tant, tindran "risc de pobresa energètica".

MANS A L'OBRA

L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) no és aliena a aquesta problemàtica i, per aquest motiu, està intentant posar-hi solucions. El passat 10 de febrer anunciava una inversió provinent dels Fons Next Generation, que ascendia a més de 100 milions, per rehabilitar 13.000 habitatges. "Els fons milloraran la vida dels municipis i dels seus veïns", celebrava el vicepresident executiu de l'AMB, Antonio Balmón, aquell dia.

Per a Juan Camilo Ramos, de la FAVB, els fons europeus són "una ajuda, però no seran sufi-

cient, perquè normalment només van destinats a l'eficiència energètica". "No solucionaran el problema de fons, perquè una rehabilitació integral és molt cara", afegeix. Més contundent es mostra Daniel Frías quan diu que a les Planes, on el 60% de la població té més de 65 anys i el 80% dels habitatges no tenen ascensor, "parlar d'eficiència energètica té poc sentit". "Ens diuen que els diners es destinaran a aquest tema, però nosaltres tenim problemes molt abans que posar plaques solars", es queixa. "És com rehabilitar la casa per la teulada, perquè el que és prioritari són els ascensors", assevera.

Sens dubte, la determinació de l'AMB és necessària i demostra que l'organisme és conscient d'un problema poc conegut i prioritari. Tot i això, la mesura anunciada, en un territori com el metropolità que suma 600.000 immobles, no deixa d'entomar-se mins. Això fa tèmmer el pitjor: davant d'un parc d'habitatges gegantí que cada any s'envelleix, poden sorgir nous Venus?

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

L'Ajuntament, amb la col·laboració de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, ha impulsat l'aplicació Tenimdetot.cat, un portal col·laboratiu on els veïns poden agregar informació sobre els productes i serveis del municipi.

El Teatre Municipal Cooperativa celebra quinze anys de vida

CULTURA ▶ El Teatre Municipal Cooperativa (TMC) ja ha bufat les espelmes pels seus 15 anys. Ho feia el 3 de març en un acte que omplia l'equipament de gom a gom i que va aplegar entitats, personal del teatre i càrrecs polítics que durant els quinze anys d'història del TMC han contribuït al seu desenvolupament.

“La cultura dona vida i crea qualitat de vida, i per això invertim tots els nostres esforços en aquest teatre”, deia Joan Muñoz, regidor de Cultura. Mentre que l'alcalde, Xavier Garcés, destacava que “més de 2.000 artistes han passat per aquest espai” al llarg d'aquests 15 anys. “També vull agrair a totes les persones que en el seu moment van pensar a dignificar aquest espai, l'esforç fet per fer possible això que tenim ara, un magnífic equipament”, afegia. Unes paraules prèvies a la celebració de l'aniversari, que va comptar amb un brindis, un pastís, un obsequi per al públic i un musical sobre la rumba catalana que servia per

Imatge de la celebració de l'aniversari del TMC. Foto: Ajuntament

culminar la festa. “Va ser una nit emotiva i plena de música”, destaquen des de l'Ajuntament. “De fet, el teatre viure una de les nits més màgiques des de la seva inauguració”, afegixen.

En aquest sentit, cal recordar que aquest equipament s'inaugurava el 3 de març del 2007 i que s'aixecava al mateix

lloc on fins a finals dels anys 1970 hi havia hagut la cooperativa agrícola de Barberà. Precisament per això es va batejar amb aquest nom, que rememora el passat de la ciutat i d'aquest espai que des de fa temps és un referent cultural a la zona, sobretot per la qualitat dels espectacles teatrals que acull.

Pas clau de Siegfried: “Ajudarà a retenir i a atreure talent”

EMPRESA ▶ La farmacèutica suïssa Siegfried ha inaugurat un nou centre de desenvolupament de productes farmacèutics a la planta de Barberà. Segons indica la companyia, es tracta d'un pas clau amb el qual l'empresa preveu contractar més de 40 especialistes “altament qualificats”, detallen.

En aquest sentit, Carolina Bonifacio, directora del centre de desenvolupament de Siegfried, ha assegurat que aquesta aposta “consolida” la presència de Siegfried “a Catalunya i Espanya” i permet posicionar la planta

com a “referent a la xarxa global de la companyia”. A més, aquest nou espai comptarà amb nous laboratoris que permetran fer avançar la farmacèutica en temes d'investigació. Per això, l'alcalde, Xavier Garcés, valorava positivament aquest pas i deia que ajudarà “a retenir el gran talent que ja hi ha a Barberà del Vallès i també a atreure més talent”.

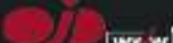
Tot plegat, gràcies a una inversió de 15 milions d'euros que també ha permès a la farmacèutica fer el mateix pas a la planta que té al Masnou.

Inauguració del nou Centre de Desenvolupament. Foto: Siegfried

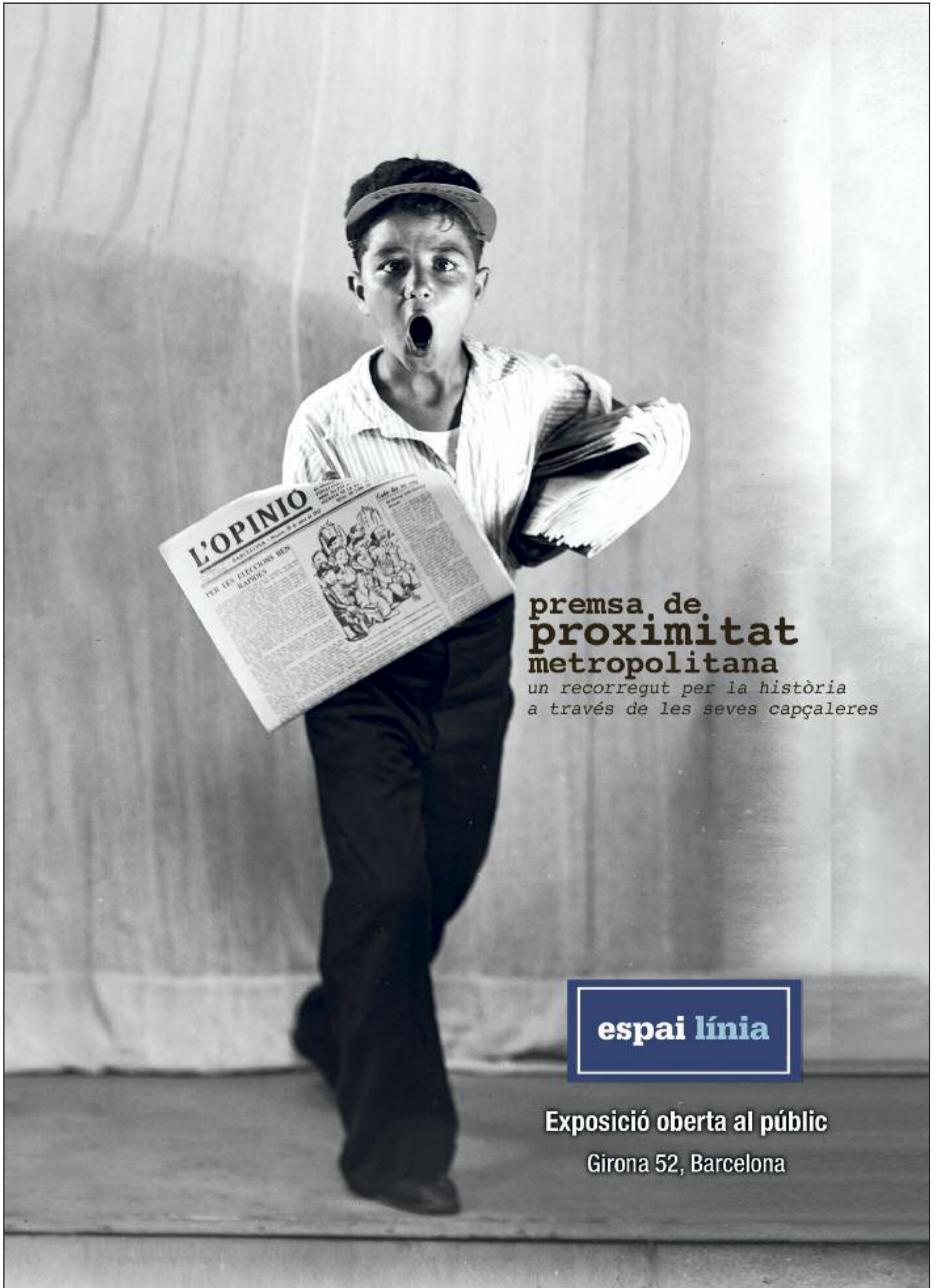
154.305

lectors metropolitans

usuaris únics del 01/02 al 28/02 del 2023

línia

premsa de
proximitat
metropolitana

*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

El tren, una mancança històrica

» Ripollet és la ciutat més gran de Catalunya sense estació de tren, segons denuncien fonts municipals
 » Tot i ser una demanda llargament reivindicada, els ciutadans continuen relegats al servei d'autobús

Olga García
RIPOLLET

Ripollet és el municipi més gran de Catalunya sense estació de tren. Així ho recorden l'alcalde de la ciutat, José María Osuna i el regidor de Mobilitat, Fran Sánchez, a *Línia Vallès*. Una mancança que fa anys que es denuncia en un moment en el qual la mobilitat sostenible està en boca de tothom, i que fa que l'autobús sigui l'única forma de moure's en transport públic al municipi.

“Fa molts anys vam tenir l'oportunitat que la línia R8 passés per Ripollet, però per un tema pressupostari no es va fer i ara en patim les conseqüències”, explica Sánchez. I és que, tot i els intents de l'actual govern de tornar a posar el tema sobre la taula, “Renfe i l'Estat sempre s'han dedicat a tirar pilotes fora”, afegeix el regidor.

L'AUTOBÚS I RES MÉS

Segons explica Sánchez, els principals motius que els han donat les administracions competents per no crear aquesta connexió ferroviària sempre han estat dos. El primer, que ja hi ha estacions de tren a pobles pròxims a Ripollet com Montcada o Cerdanyola, i el segon, que fer aquest pas ara suposaria “una despesa molt gran”, detalla el regidor. “Això ha fet que l'autobús sempre hagi estat la nostra única opció”, lamenta el regidor, ja que, segons explica, “té moltíssima demanda i usuaris”.

Aquesta mancança, per tant, ha obligat l'Ajuntament a centrar tots els seus esforços a millorar el servei de bus. En aquest sentit, Sánchez comenta que en els darrers vuit anys el consistori ha aconseguit més d'un milió d'euros de la Generalitat per millorar el servei. “Saben que Ripollet som un cas anòmal pel que fa al transport públic i que han d'invertir en nosaltres”, diu el regidor. Encara que,

Els ripolletencs es veuen obligats a desplaçar-se a Montcada o Cerdanyola per agafar el tren. Foto: Arxiu

a la vegada, critica la falta de compromís de les administracions. “Ni Generalitat ni el Consell Comarcal van recollir les nostres demandes quan van fer el pla de mobilitat del Vallès”, lamenta.

LLUITANT PER UNA LÍNIA DE TREN

“Sempre ha estat una lluita de David contra Goliat i, sent realistes, som conscients que no hi haurà estació de tren fins d'aquí a molts

anys”, reconeix Sánchez. “Ara bé, nosaltres mai llançarem la tovallola perquè amb el bus no donem l'abast”, afegeix.

Precisament per aquest motiu, el regidor explica que fa uns anys es va posar sobre la taula el Tram Vallès, una línia de tramvia que anava a connectar Barcelona amb Ripollet, Cerdanyola i la UAB. “Però aquest projecte està parat des de fa anys i, a més, fa unes con-

nexions que ja tenim cobertes amb el bus”, diu Sánchez. “En canvi, l'R8 arriba fins a uns municipis on el nostre bus no arriba, i per això la reivindicuem tant, perquè no tenir-la afecta la nostra mobilitat”, afegeix. I és que en aquest sentit cal recordar que una desena de pobles del Vallès de menys de 20.000 habitants tenen estació mentre Ripollet, que en té més de 38.000, no té línia de tren.

**NECESSITEM ALIMENTS
 BÀSICS PER CONTRIBUÏR
 A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
 163 MIL PERSONES**

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

líniavallès

bancdelsaliments.org

territori línia

36 municipis metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniaxarxa.cat grup comunicació21 **el diari metropolità**

Centre Residencial Gent Gran

BALLESOL
Centres Residencials 3er Estat
★★★★★

- ☆ Atenció mèdica i infermeria
- ☆ Control dietètic i alimentari
- ☆ Habitacions individuals i dobles
- ☆ Apartaments per a persones vàlides
- ☆ Recuperacions postoperatòries
- ☆ Estadades temporals i permanents

Ballesol BARBERÀ DEL VALLÈS
C/. Abat Oliva, 24 - Barberà del Vallès

INFO i RESERVES: www.ballesol.es

93 747 90 49

VISITI'NS, prèvia cita, i l'informarem

Servei integral i personalitzat amb la millor qualitat

El destí d'Anna Iglesias

» L'exjugadora del CBF Cerdanyola juga ara al Bàsquet Femení Sant Adrià, on també és fisioterapeuta
 » "Trencar-me el lligament encreuat anterior i el menisc del genoll em va fer descobrir la vocació", diu

Toni Delgado
CERDANYOLA

"Com que sempre he estat creativa i tinc força imaginació, volia ser arquitecta, i si vaig canviar d'opinió va ser perquè em vaig trencar el lligament encreuat anterior i el menisc del genoll dret. Amb 14 anys vaig descobrir el món de la salut i de la fisioteràpia, i vaig saber que havia de dedicar-me a ajudar les persones", comparteix Anna Iglesias (Terrassa, 1997), alera pivot del Bàsquet Femení Sant Adrià, on és també la fisioterapeuta de la pedrera [Andrea Sánchez ho és del sènior].

No li pregunto per si creu en el destí. Potser sí, perquè es va trencar el genoll el mateix any (2012) que el seu gran referent esportiu, Ricky Rubio, a qui va conèixer quan es va apuntar al seu campus com a jugadora. Des de fa anys és membre de l'estaf de l'esdeveniment: primer ho va ser com a entrenadora d'un equip i ara és ajudant per al que calgui, com portar pilotes a les pistes, acompanyar els nens i nenes a les activitats i afavorir la seva integració... "El Campus Ricky Rubio és un esdeveniment familiar. Sens dubte, és la millor setmana de l'any", comenta, orgullosa.

"En Ricky és molt intel·ligent, tant que ha provocat que la normativa de joc evolucioni, dirigeix, anota, assisteix amb una precisió quirúrgica i, sobretot, fa que els seus companys siguin millors. Els fa brillar", continua la rubinenca.

Adicta a l'alvocat i a la novel·la negra, especialment a Joël Dicker,

autor de *La veritat sobre el cas Harry Quebert*, a Iglesias li encanta Beyoncé. Per descomptat, no es perdrà el seu concert del 8 de juny al Palau Sant Jordi: "Beyoncé té cançons per a qualsevol situació i n'hi ha moltes que em regalen molta confiança, sobretot *Freakum Dress*".

"La confiança és tot un món. Quan te'n falta, entres en un bucle on no valors tant allò que fas bé i et centres en els errors, i pots arribar a pensar més en no equivocar-te que en gaudir. Abans em parlaves del triple que he anotat en l'últim quart i ni el recordava. Estic treballant de valent per ser més dura mentalment", comparteix Iglesias.

"ERA MOLT INEXPERTA"

La seva primera experiència a les pistes va ser al CEB Sant Jordi rubinenc, on va arribar amb 8 anys i va coincidir amb Judit Garcia, una gran amiga de la infància amb qui Iglesias va marxar després al Basket Almeda. "Ella era més jove i coincidíem quan pujava al meu equip. Et diria que al Basket Almeda vaig aprendre el 70% del que sé sobre bàsquet. Van tenir molta paciència amb mi perquè quan vaig arribar era molt inexperta", confessa l'entrevistada.

Al conjunt cornellanenc completaria la seva etapa de formació i quasi sempre va estar dirigida per Toni Pallé, un "entrenador molt intens i molt bo". El seu últim capítol al Basket Almeda seria la Final a Quatre del campionat de Catalunya júnior Preferent: van ser quartes i se'ls va escapar la possibilitat de competir al d'Espanya.

Anna Iglesias, alera pivot del Bàsquet Femení Sant Adrià. Foto: Toni Delgado

Iglesias no va acabar amb prou confiança aquell campionat i va decidir anar a un club on la recuperés i que estigués més a prop de casa. El seu destí seria el CN Sabadell, de Primera Catalana i amb Quim Gómez com a director d'orquestra: "Allà vaig tenir la gran sort de conèixer Silvia Diao, que es convertiria en la meva millor amiga i sempre ha estat una persona clau per a mi, i també Aixa Soumah".

Quan Diao i Soumah li van comentar que el curs següent anirien al Club Joventut Esportiva Terrassa (JET), Iglesias no s'ho va pensar gaire i s'hi va afegir. Allà hi va ser dues temporades i connectaria amb Elena Silva, ara base del Vilabàsquet Viladecans. "Va ser una experiència extraordinària amb un únic punt negre, el descens a Primera Catalana", exposa.

L'entrevistada va fitjar pel CBF Cerdanyola, de Copa Catalunya. Setmanes després, va rebre potser la trucada més sorprenent de la seva vida. Era David Rodríguez, coordinador del club: "Anna, ens ha sorgit la possibilitat d'adquirir una plaça a Lliga Femenina 2 i ho farem. Vols quedar-te?", em van preguntar. "I no ho vaig dubtar! Van mantenir el mateix bloc i va acabar sent una temporada molt dura, amb lesions greus com la de Blanca Garcia, viatges llargs pel nord d'Espanya cada 15 dies i sense cap victòria", se sincera.

Al CBF Cerdanyola va coincidir amb Elena Murcia, "una amiga molt divertida amb 1.001 historietes que et sorprenen i t'ensenyen molts matisos, i que a la pista et feia millorar", o amb Ana Alonso: "Quin espectacle de jugadora! Quan l'Ana llença-

va, jo gairebé baixava a defensar perquè sabia que la ficaria!". Totes tres estaven molt contentes el 29 de maig de 2022 a Granada.

Aquell dia Iglesias s'havia despertat un altre cop amb l'alarma del mòbil. Me l'ensenya. Hi posa "a guanyar un partit!!! #LF2" i està marcada a les set del matí. La rubinenca va ser la primera de l'equip que es va llevar i va esmorzar tranquil·la a l'hotel. "Recordo perfectament la tensió que tenia. Normalment, a la pista estic molt nerviosa, però quan començo a córrer em passa tot. Aquells dies, amb partits molt durs i molt seguits, era diferent. Un altre món", exposa. El Sarda havia perdut contra el CB Aridane i tenia una última oportunitat per pujar de categoria contra el CB TerrAlfàs, i la va aprofitar.

"Si et soc sincera, era la segona vegada en la meua vida que guanyava alguna cosa", confessa l'entrevistada. La primera havia estat setmanes abans quan es van proclamar campiones de la Copa Catalunya després de guanyar el CB Grup Barna en un partit "increïble" a la Nau.

"Em venia de gust canviar d'aires i provar coses noves, i també em cridava l'atenció jugar en un equip més jove i amb un estil de joc diferent", comenta. "La temporada està sent molt difícil i, alhora, aquest any al Bàsquet Femení Sant Adrià és el curs en què millor estic en un grup. Amb totes m'hi faig i connecto una barbaritat. L'equip em dona, literalment, ales i em transmet motivació i energia positiva. Som una gran família", agraeix, satisfeta, Iglesias.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
 Barcelona

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora
Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a
93 311 69 05
08027 BARCELONA
celobert@cel-obert.org

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

Amics imaginaris

La Fundació Joan Miró, amb seu a Barcelona, va estrenar el passat 17 de març l'exposició *Amics imaginaris*, una experiència interactiva que pretén ser una introducció en el món de l'art contemporani per al públic de totes les edats, però especialment per als més petits. Segons l'organització, l'objectiu d'aquesta mostra és "acompanyar l'espectador a descobrir artistes de renom i familiaritzar-s'hi, i animar-lo a perdre la por a l'art contemporani". Així, inclou obres d'artistes de diferents contextos i generacions. L'exposició es podrà visitar fins al 2 de juliol.

Famosos

Continua fent màgia: Antonio Díaz (Badia del Vallès, 1986), molt més conegut pel seu nom artístic El Mago Pop, ha tornat a demostrar que no té límits ni fronteres. El famós il·lusionista va anunciar el 20 de març el seu salt als Estats Units. El pròxim mes d'agost debutarà ni més ni menys que a Broadway amb el seu popular espectacle *Nada es imposible*. A més, ha comprat el teatre Branson Magic Theatre, el més gran de l'estat de Missouri, amb 2.800 localitats. Aquesta nova adquisició serà la seva "base d'operacions" al país nord-americà, com ho és a casa nostra el Teatre Victòria de Barcelona, del qual també és propietari el mag de Badia. Potser és veritat que, per a ell, res és impossible.

La fitxa

QUI ÉS?

E L M A G O P O P

ÉS FAMÓS PER...

Ser el mag de més renom actualment

El seu espectacle 'Nada es imposible' és tot un èxit

QUÈ HA FET?

Comprar un teatre als Estats Units

També debutarà a Broadway el pròxim mes d'agost

A LES XARXES...

Expectació

El públic segueix amb atenció tots els seus passos

Llibres

No soc un dels vostres
Marc Casanovas

La història mai explicada del restaurant L'Aram, de l'Àlex Montiel, és periodisme gastronòmic en estat pur. En la Barcelona preolímpica, amb només 18 anys, Montiel es va posar al capdavant del restaurant de la seva mare. El va tenir obert set anys i va passar a la història de la cuina d'autor com un estel fugaç, ja que va acabar desertant de tot aquell món.

Teatre

Els Encantats
David Plana

Els Encantats obre la porta a la intimitat d'una família trencada: un pare, un fill i una filla decideixen, en un acte de fe i d'esperança en el futur, fer un viatge a un lloc màgic del passat. És un bosc, una muntanya, un llac; un espai allunyat de la civilització, enfosquit per la boira, envaït per la nit.

A la Sala Beckett de Barcelona.

Música

Aportar bellesa al món
Anna Roig

Torna Anna Roig. Després d'una dècada apartada dels escenaris i centrada en la docència, la cantant de Sant Sadurn d'Anoia ha presentat un nou disc: *Aportar bellesa al món* (Satélite K). Aquesta pausa de deu anys li ha permès "agafar distància" i començar de nou amb un "canvi de discurs", tal com ha explicat ella mateixa en una entrevista concedida a l'ACN.

Pelis i sèries

Matria
Álvaro Gago

La Ramona, una dona de 40 anys, té un context laboral i personal tens i precari en un poble de la costa gallega. Fa malabarismes amb diverses feines per mantenir-se i garantir un futur millor per a la seva filla Estrella. Però quan l'Estrella està preparada per fer el seu propi camí, la Ramona s'adona que, per primera vegada, pot fer alguna cosa per a ella mateixa.

Per a les dones atrapades en el **tràfic de persones**,
la diferència entre la llibertat i l'esclavitud
està en el teu suport.

Ajuda'ns a salvar les seves vides.

DONA ARA

**AMB EL TEU SUPORT PODEM
RESCATAR A NOIES ATRAPADES
EN EL TRÀFIC DE PERSONES
I L'EXPLOTACIÓ SEXUAL**

#rompeconlatrata

**SONRISAS
DE BOMBAY**
TRANSFORMANDO FUTUROS

sonrisasdebombay.org

CONSELLS PER VIURE MILLOR

ESTILS DE VIDA

Més activitats i menys fàrmacs

Foto: Freepik

📍 SALUT MENTAL

La xifra de persones amb malestar emocional augmenta dia a dia i el consum de psicofàrmacs comença a tornar-se una rutina tant per a joves com per a adults. Segons una enquesta de Salut a Catalunya, el 22,5% dels majors de quinze anys s'han sentit sols o pateixen malestar emocional. Davant aquest repte, la Generalitat ha impulsat el programa de Prescripció Social i Salut, que aborda els trastorns lleus d'ansietat i depressió sense fàrmacs mitjançant la participació dels pacients en activitats comunitàries de diversos tipus, com les culturals, les esportives o les relacionades amb la natura.

Aquest programa s'adreça a persones amb solitud no volguda i a les que tenen baixa participació social, dos casos en què la farmacologia no evidencia grans beneficis. En canvi, les proves demostren que la prescripció social permet que surtin de la consulta del metge per resoldre els seus problemes.

Des del 2017 s'han ofert formacions a professionals de tots els centres de primària catalans per incidir en la participació comunitària abans de recórrer a la medicalització. Fins ara, 8.131 persones s'han pogut beneficiar del programa.

Les claus.....

COMUNITAT

El tractament de la depressió i l'ansietat canvia de perspectiva per enfocar-se en l'activitat comunitària

SOLEDAT

Els pacients amb solitud no volguda poden beneficiar-se molt de la prescripció social com a tractament mèdic

FORMACIÓ

La Generalitat està formant els professionals dels centres d'atenció primària per evitar la sobremedicalització

FÀRMACS

El malestar emocional és un problema creixent a la societat i el consum de psicofàrmacs s'ha disparat

Foto: Freepik

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA** al
38088 i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta
(individual)

33€ Set cuina
(5 persones)

20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA* incl.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, *Yoigo, Euskaltel).
Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades
www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov /
Ukrainian Red Cross Society

Creixem amb tu i per a tu

Formem un equip
per tenir cura de
la teva salut.

Professionals sanitaris
Atenció primària i comunitària

canalsalut.gencat.cat